

opløsning at komme i den modtagne stilling, saaledes at de alle tvinges til at holde sammen. For at opnaa dette vil det være nødvendigt at opstille en særegen behandling af et selskab, som er kommet i vanskeligheder, og denne særlige behandling har vi da i tilslutning til det norske og det danske udkast fundet at kunne give betegnelsen administration.

Men om vi end i det hele og store taget har kunnet slutte os til den i de nævnte udkast foreslaaede ordning med en særskilt administration, forsaavidt denne gaar ud paa at holde forsikringsstagerne sammen og at overføre dem til et nyt selskab eller, om dette ikke lykkes, at hjælpe dem til at danne et gjenfaldigt selskab, har vi dog ogsaa paa et par punkter fundet at maatte foreslaa enkelte afvigelser fra, hvad der er indtaget i det norske og det danske udkast.

Vi har saaledes troet ikke at burde bibeholde den regel, at det overhovedet skulde være udelukket, at et livsforsikrings-selskab kunde komme under konkurs paa sædvanlig maade. Vi mener nemlig, at konkurs og administration meget godt kan finde sted ved siden af hinanden, idet administration kun bør omfatte de midler, som skal tjene til særlig dækkelse af forsikringsstagerne's krav, det vil sige de til forsikringsfondet og, saafremt selskabet ogsaa driver anden forsikringsvirksomhed, tillige til sikkerhedsfondet affatte værdipapirer, medens resten af, hvad selskabet maatte eie, maa tjene til dækkelse af selskabets øvrige kreditorer, en dækkelse, som da, om disse midler ikke skulde være tilstrækkelige til at fyldestgøre alle, maa foregaa under form af konkurs. Naar man tilstaar forsikringsstagerne et saa stort beneficium som i kraft af panteret at holde sig for sine krav til forsikringsfondets og i tilfælde sikkerhedsfondets midler, forekommer det os, at det vilde være ubilligt, om de til forfang for selskabets øvrige kreditorer skulde kunne lægge beslag ogsaa paa alt, hvad selskabet desuden maatte eie. Det naturlige synes her at maatte være, at forsikringsstagerne i lighed med andre pantekreditorer alene faar adgang til sammen med de almindelige kreditorer at konkurrere for det Beløb, som de ikke maatte faa dækket af sit pant. Efter denne ordning vil administration og konkurs være to ting, som ikke nødvendigvis behøver at gaa ved siden af hinanden. Fra denne hovedregel har vi imidlertid fundet at burde gjøre en eneste undtagelse. Naabnes der konkurs i et livsforsikrings-selskab, antager vi nemlig, at dette bør medføre, at administration eo ipso indtræder, thi ogsaa i dette tilfælde gjælder det jo, at det for forsikringsstagerne vil være af den største interesse, at alt holdes sammen. Derimod mener vi, at det for administrationsboets behandling bør være uden betydning, om selskabets øvrige midler kommer under konkurs eller ikke, og vi finder, at der intet kan være veien for, at et livsforsikrings-selskab, som ogsaa driver anden forsikringsvirksomhed, paa grund af mangler ved livsforsikringsvirksomheden kommer under administration, forsaavidt denne sidste virksomhed angaar, medens det iøvrigt kan fortsætte, om det dertil ser sig istand.

Endvidere afviger de af os udarbejdede udkast fra det norske og det danske deri, at de ikke udelukkende lader det komme an paa kontrolmyndighedens bestemmelse, om et selskab skal sættes under administration eller ikke. Det forekommer os, at en saadan beslutning er af en saa indgribende betydning for vedkommende selskab, at dette ikke bør savne adgang til at faa ogsaa en anden myndigheds afgjørelse af, hvorvidt lovens betingelser for, at det overhovedet kan komme under administration, in casu er tilstede. For Sveriges vedkommende er den endelige afgørelse henlagt til kongen, medens den i Norge og Danmark er foreslaaet henlagt til domstolene. Hermed er det dog for de sidstnævnte landes vedkommende ikke meningen at gaa videre end til at overlade til domstolene at afgjøre sagens rent retslige side. Vedømmelsen af, hvorvidt det ogsaa er hensigtsmæssigt, at selskabet nu sættes under administration, er nemlig efter sin art af ren forvaltningsmæssig karakter, og den maa saa meget mere her overlades til kontrolmyndigheden, som der til samme udkræves en særlig sagtyndighed, hvoraf domstolene neppe nogenfinde vil være i besiddelse. For Norges og Danmarks vedkommende er det forøvrigt ogsaa en anden omstændighed, som gjør, at det her kan være ønskeligt at faa rettens medvirking. Det er jo meningen, at administrationsboets forvaltning udelukkende skal ligge i kontrolmyndighedens haand, hvorfor denne myndighed ogsaa nødvendigvis maa faa adgang til at komme i besiddelse af samtlige boets midler. Skulde nu et selskab, som var besluttet sat under administration, vægre sig for at udlevere de værdipapirer, hvori vedkommende fonds var anbragte, vilde det i de nævnte lande være lidet stemmende med almindelige retsgrundsaetninger at fremtvinge fuldbyrdelsen af den rent forvaltningsmæssige afgjørelse, medens dette ingenjohelst vanskelighed vil medføre, saafremt der foreligger en retskjendelse for, at administration skal finde sted. Denne Kjendelse antages hensigtsmæssigt i begge